Lurkrönika 2012

Som person är man mer eller mindre tokig och jag fick ett infall av tokighet någonstans efter Tupplurarnas jubileum. Tokigheten bestod av en massa ord som hoppade in i mitt huvud och ville förevigas till en krönika. Tokigheten började så här:

Smålands nation. Tionde mars 2012. Tupplurarna firar 30 år! Jubileet skulle firas på glasblåsarnas hemmaarena så de var ju naturligtvis inkluderade i spexet. Redan på förmiddagen börjar det ställas i ordning och tränas spex, spänningen var bitvis hög då det ibland var lite oklar om alla bitar skulle falla på och i tid. Spoilervarning, det gick okej.

Men vi fortsätter i kronologisk ordning, förfesten. På väktaregatan samlades festsugna. Årgångsbonkers dracks och det jammades. En incident med isterband på taket ledde till störningsjour men nästan alla var glada ändå.

Vilka var där? Det svämmade över med brungula kavajer av olika årsmodell, många var skrämmande lika dagens, det fanns även representanter från Uppsalas studentorkestrar och sedan var det ju jubileets mest förvånande gäster, Isterbandet från Växjö. Redan när de anlände var de glada i hatten. Enligt uppgift hade de börjat festa när de lämnat Växjö klockan sju samma morgon. Efter takbesöket på förfesten var det de som stod för det största tumultet under själva hitta-din-sitplats-delen av sittningen. De ledde runt varandra, flyttade namnskyltar och det var någon som delade stol men nån gammal tupplur. Min upplevelse av det hela var att Isterbandet var aspackat, allänt störande, hade svårt att gå och var tjafsiga. Jag hoppades ett tag att de skulle bli utslängda men jaja, det fanns många överförfriskade tupplurar också. Har det varit en studentorkester fest utan glada-i-hatten-personer? Antagligen inte. Kvällens mest speciella lurkavaj var en av tupplurarnas grundares. Han såg förövrigt ut att behöva klippa sig och skaffa en jobb. Kavajen hade varit med om många saker, så många saker att det börjat mögla och möglat sönder. Det delar som var mer behållna än andra var påsydda på en vit kavaj – inte kvällens snyggaste.

Under den fantastiska middagen levererades spexet. Det var film (spin-off på repmånad), dansbattle, glasblåsare, Södertälje, 100 kilo ostkaka som sprang runt och blev jagad av den gigantiska tupplursdraken (spin-off Wijkmanska bläckets rosa kuk från året innan), en bruten simfot och det mest fantastiska, en gullig, svävande, styrbar, flaxande, heliumfylld, radiostyrd fisk. Fisken blev dock lätt misshandlad så spexet kunde tyvärr inte avslutas enligt planerna, men med tejp kan man laga det mesta.

Efter middagen som drog ut på tiden riggades scenen och många trängde sig dit. Det var knapp ståplats som gällde. Både klarinett ett och klarinett två pärmen plockades fram. Klarinett två pärmen öppnades och ut sprutade noterna. Någonstans från ”Kiss of Fire” till ”My Favorite Things” hamnade på golvet och det resulterade i att sex personer fick dela på en vinglig ständigt tillbuttad klarinett ett pärm. Det var trångt och sikten väldigt begränsad. Meddelandet av låtval och inräkning var inte heller optimal då man knappt såg eller hörde Adam V. ”The Lady is a Tramp” startade med introt i kanon, rättade till sig lite med sången men hamnade i slowmotion-tempo. Nånstans runt tonartsbytet i takt 61 hörde jag Ian säga till Gunnar något i stil med: ”Kom igen nu då!! ÖKA!” och ökade gjorde det. På några få takter var vi uppe i dubbelt tempo.

När vi tagit oss igenom en kaosartad spelning lämnade vi över till Diffraktionsbandet som var lite färre på scenen och lite bättre koordinerade. Det blev dans och det var roligt att se många lurar som svängde sina lurviga. Mot slutet på kvällen återvände Tupplurarna (nu lite mer likt normala sättningen och betydligt färre) på scenen för att avsluta med sedvanliga ”Bei Mir”. Vårat pick och pack packades ihop (till stor del dagen efter) och de sista tappra lurarna (som undertecknad inte tillhörde) begav sig mot efterfesten. På efterfesten blev det så småningom en allt tröttare stämning. Där fanns också Isterbandet, dessa nio aspackade killar som däckat i en hög.

Sammanfattning Tupplurarna 30 år: fem av fem toasters, kanonkul.

Ungefär två veckor efter det storslagna jubileet var vi inbjudna att spela på Blue Monday. Blue Monday som egentligen är mest jazz var denna gången vi, blecket och en nationskör. Det riggades, var paus, repades, var paus, blecket repade, det var paus. Insläpp av publik, till största delen pensionärer. Nu skulle konserten börja! Eller…? Efter ett peptalk och lite inlånade lurar körde blecket igång något försenat, några låtar senare och efter kören var det dags för kvällens höjdpunkt, Tupplurarna. Trots ovanan att spela för nykter, sittande publik kändes spelglädjen och publiken applåderade artigt och glatt efter varje solo. Vilken chock. Erik Timan spelade så vilt och glatt att hörselpropparna flög över scenen.

Efter den ovanliga och korta spelningen samlades några lurar för att skapa fika till Glasblåsarna som tack för rekvisitan. Kärleksmums/snoddas/chokladrutor/en-massa-andra-namn och en tårta bakades. Dagen efter gjordes bakverken klara om de promenerades till Smålands för att fikas under Glasblåsarnas rep. Det visade sig att Glasblåsarna endast var två personer på sitt rep och det gjorde att det blev en hel del fika till de närvarande. Fikat uppskattades av både lurar och Glasblåsare.

Inför nästa spelning blev vi presenterade som husbandet, vi spelade alltså på FUTFs 50års jubileum. När vi efter förköret kom till V-dala fick vi veta att sittningen endast var cirka fem minuter försenad, vi delade loge med spexarna och vi fick höra deras spex. Jag var sedan en del på scenen och där kunde många roliga anekdoter höras, bland annat om dom gula tuppslipsarna som besökt olika kända personer. Slutligen avslutades sittningen (efter 45 minuter av extra historier). Vi började. Settlistan var lite kort och så där en fyra-fem låtar extra inträffade. Gamlingbasisten Jacob var inlånad, dansarna var få (kanske ganska väntat), allt fungerade och rodden gick smärtfritt. En lyckad spelning.

Dagen efter samlades några tappra lurar för att sy/städa/fixa. Förrådet inventerades, en öl tappades ut i sladdlådan, ärmar på kavajer blev helt tokiga och jag insåg att det tupplurarna verkar gilla mest i matväg är timjan och sirap. Dagens yay: kassettband med tupplurarna från 1992. Dagens nej: dom små tupplursflaskorna från jubileet går inte att använda till bakpulverbomber.

Att vara typisk Uppsalastudent kan uppnås genom att göra typiskt studentiga saker, ränna forsränningen på valborg tillexempel. Det var vad jag gjorde denna valborg och därför lånade jag in en vikarierande krönikör för att föreviga spelningen.

Klockan 09:35 på valborgsmorgon, befinner sig en intet ont anande repetitör och tilltänkt vikarierande krönikör på helt fel plats, nämligen i Flogsta, sovandes i sin säng. Klockan 09:36 vaknar denna nu lätt panikslagne person inseendes att det är 24 minuter kvar tills han förväntas vara i statsparken och räkna in Route 66 och sedan börja spela tjing-tjick-a-ding. Lyckligtvis räckte denna något knappa marginal för repetitören till att slänga på sig lurkavajen och trampa ner mot stadsparken.

Att hinna i tid till spelningen är dock ingenting mot den bragd som vår vikarierande bassist Viktor utförde under denna forsränningsspelning. Hans bragd bestod i att helt sonika lära sig spela bas under själv spelningen. Och som han gjorde det! Från att sätta en och annan grundton i de första låtarna till att under 'Bei Mir' lyckas spela någon form av walking. En förundrad vikarierande krönikör bevittnade från sin plats bakom trummorna denna fantastiska utveckling. Så på något mystiskt sätt lyckades denna spelning ros i land trots novisbassist, yrvaken trummis och ett, på flustret soundcheckande band, med fetare högtalare än våra. Med Totos ”Rosanna” dundrandes i bakgrunden gick alltså tupplurarna mot ännu en succé.

När jag badat mig och när jag torkat mig efter forsränningen så var det dags att fira våran mesta, bästa arrare, professor Mindemark. Jonas lyckades med disputationen och efter middagen där flertalet lurar representerade var det spelning. Spelningen var ganska standard, dock överrepresentation av klarinetter. Dansgolvet var ganska tunt men professor Jonas dansade glatt till sina arr med sin fru. När vi kom till ”Straighten Up and Fly Right” tittade jag extra noga på Jonas, han har ju hyfsad koll (det vill säga stenkoll) på markeringar, slut och så vidare. Men här hade ju kompet tränat in ett alternativt slut. Jonas slutade där låten brukade, tittade förvånat upp mot bandet undrade vad fan vi höll på med, skrattade åt det alternativa slutet och klappade händerna.

Vårens största händelse: WoodSTORK. Det började på fredagen med middag, ingen dricka hittades och det fanns inte ens öl att köpa, men dom skulle snart öppna baren. Orkestrarna började trilla in med diverse olika utstyrslar. Våran Erik Timan var ansvarig för att fixa fram bas sättning, dvs. trumsätt och liknande. Eftersom han haft en full dag så var det turborodd av HBs trumsätt. Gunnars kommentar var ’så snabbt har jag nog aldrig roddat upp ett trumsätt’. Kvällens musik satte igång och var fritt blandat med fioler, skränande, Star Wars, marscher, kort-kort, dåliga och bra skämt och paljetter. Det jublades åt balleterna.

Fredagens spelning skedde på Östgöta nation, vi spelade på Dragskåpets trummor och med deras notställ. Trummorna var askassa, high-haten var silvertejpad och höll enstaka stamp åt gången, notställen var allmänt ledsna, ett tippade och en öl tippade efter. Klarinetterna satt och dinglade med benen på scenkanten. Generellt gick spelningen bra och lurarna var fyllda med energi.

Lördagen skulle bjuda på spelningar på stadens torg men dagen bjöd även på många regnskurar. Tupplurarna spelade på forumtorget där det fanns tillräckligt med taköverhäng att skydda det mesta. Solen sken och det var uppehåll, för att snabbt bytas till dugg eller ösregn. Till alla som undrar kan jag meddela att pärmarna tål vatten och ett hårspänne fungerar att hålla fast noterna, dock inte lika effektivt som en klädnypa. Att dra en elledning rakt genom en vattenpöl är inte heller optimalt vilket Viktors lärare fick erfara. Blöta och frusna

Tupplurar fick macka till lunch och tog sedan en värmande fika på VG. Lagom till att kårtegen skulle börja så lättade det upp på himlen, den optimala platsen att titta från hittades, chips skickades runt och vågen gjordes till de som kårtegeade på andra sidan ån. Adam A och Gustaf kravallade med kårtegen. Purjolök kan användas som taktpinne och självklart förstår man meningen med att några äldre män vandrar runt med en katapult.

Tupplurarna släppte kårtegen, vandrade till instrumentförvaringen och sedan vidare mot Ekonomikumparken, här skulle det pratas. Fanfaren till Riks-SMASK spelades och lät förvånansvärt bra och i tempo. Folk chillade runt i parken, jammade och byte märken (YAY!). En tamburin hittades och Gunnar vandrade runt med den på huvudet. Den visade sig senare tillhöra Dragos.

Lördagskvällen var liknande fredagskvällen. Lyssnade lite här och lite där sedan var det dags för middag. Tuppars tungor och Nikolajev sjöngs såklart, chips är också mat och Adam A skulle skjuta potatis sallad på Hanna dock råkade den flyga tvärs genom halva salen. Alla som undrar – en bit potatis ivägslungad med en plastkniv får en rejäl kastbana. Oskar sköt en bit på Adam som hämnd och Viktor kastade saker på Attra.

Inför kvällens spelning ville Tongångarne byta scen så deras Patriciaballet skulle få plats. Eftersom vi genom bytet skulle få mindre sal men slippa Dragos trumsätt och få våra egna notställ och bättre PA så kändes bytet helt okej. Eftersom saker alltid händer mig så gjorde de det även denna gång. Jag satte klarinetten på stödet men en del av stödet fastnade i klarinetten och tonen b gick inte att ta. b används ganska ofta. Gummibiten satt där den satt. Jag gillade läget och spelade inte ett enda b på hela spelningen. Klarinett två pärmen som ni hört om tidigare bestämde sig även denna gång för att vara vrång. Pärmen var nu blöt, några noter var halvt utanför och jag visste vilken pärm som INTE var min favorit här i världen. Klappar man snällt på den håller den ihop. Trots mina besvär gick även denna spelning bra. Alla var fyllda av energi, det var full fart. Attra och Attrapperna blev våran balett för kvällen och även alla i publiken var väldigt glada. Det var otroligt skön stämning.

Men det var inte bara jag som hade problem med instrument, kompet hade också det. Ian lånade en trumpinne av Tongångarne, han råkade ha sönder den och fick bjuda på öl. Efter några låtar kom en orkester och ville ha som virveltrumma. Mitt i spelningen fick den bytas, som tur var så fanns en annan i närheten att byta mot. Ytterligare några låtar senare så kom dom tillbaka, det var deras high-hat cymbaler också. Igen mitt i spelningen fick det börja fixas och trixas för att byta grejer, men efter ett något längre mellansnack så lyckades vi åka vidare.

Kvällen fortsatte med andra orkestrar och flera av oss tupplurar såg det som Ian kallade kvällens höjdpunkt – Attrappernas uppvärmning. Attra bjöd på en show och personligen tycker jag att Attrapperna var bättre när de körde en glittrig, paljettig koreografi.

Några Tupplurar satsade på efterfest och satt på en balkong där de beskådade soluppgången. Det medförde varierande pigghet på familjespelningen på söndagen. Adam Alverbäck som endast sov några minuter i väntan på spelningen gav slutligen bort noterna och gick hem. Under familjespelningen spelade Dragos förvånansvärt lyssningsbart med en pianist utan dess like. Pianisten hade ett väldigt eget sound och speciella tonkombinationer för att uttrycka sig milt. Det var hysteriskt roligt. Dragos hade även kondomballonger som de slängde ut i publiken, Dragos största fan, en pojke á 4 ish år, fick tag på kondomen och viftade glatt runt den, även detta hysteriskt roligt. Blecket var de sista som uppträdde innan oss. Deras största fråga för dagen var ”är det grädde eller är det rakskum?”. När vi äntrade scenen för att avsluta

familjekonserten körde vi fullt ös och vi blev även filmade av UNT. Under trumsolot på ”Bei Mir” spårade det mer är vanligt, trumdelar bars runt, lådor slogs på och alla var lite allmänt galna. Det var roligt.

STORK var över för denna gång. Roddandet fortsatte dock under större delen av eftermiddagen, men får man tårta för det så är det värt. Jag hade nu varit med om mitt första STORK. Stämningen (atmosfäriskt) var fantastisk, stämningen (musikaliskt) kanske inte alltid på topp. Det som chockade mig mest var att nästan allt var i tid. Sen när är spelningar i tid? Det som var mest i tid var den orkester som slutat en och en halv timme innan de skulle börja…

Vårens mest ståtliga händelse var vårbalen på V-Dala. Förköret skulle vara praktiskt nära, alltså på V-Dalas pub. Truppen som anlände fann en stängd pub och letandet började. Flera pubar var stängda, alla hade ju fullt upp med bal. Svantes var öppet trots balen och ute i trädgården samlades Tupplurarna. Gunnar beställde en Svante men dom glömde själva Svante. Gustaf och Aleksander var herrarna i frack och gick all in med cigarrer. Viktor dök upp med lätt panik i blicken. Sen försvann han. Karl Brink som var våran enda trombon för kvällen var på bal och hade inte med sig sin trombon. Viktor skaffade fram den. Viktor funderade på att förutom att sjunga och spela altsax spela barresax för att hjälpa brasset. Barre fixades fram men användes sedan inte under kvällen.

Introt på kvällen blev ett specialnummer, Gustaf på dragspel och Viktor på sax/sång, och komp, spelandes ”Sjösala vals”. Dansgolvet var packat av frackar och långklänningar hela kvällen. Redan till de första låtarna dök Maria upp från sin bal. Aldrig har bandet bestått av så många halva människor. Många ville vara både på golvet och scenen och var med mer eller mindre. Själva spelningen var lång men lugn och vanlig. Våran setlist innehöll flera surprises men många kunde plockas bort. Jag fick känna på den klassiska krampen i kinderna så att luften pyser åt alla håll under ”Copacabana” men det är ju som det brukar vara.

Efter en fullspäckad vår var det bara att bjuda oss själva på en sommarfest. Vädergudarna var inte på lurarnas sida utan mer på en lurig sida. En kortare ceremoni skedde utomhus och jag hade svårt att inte skratta när regnet attackerade en i sidled och vi allesammans stod där och sjöng ’Här är gudagott att vara’. Replokalen ersatte gräsmattan, men det blev trevligt ändå. Till lunchen var det som alltid sånger men det ingick även ett 'På Spåret' inslag. Turnéns resmål tillkännagavs! Färjespelning och Polen är det som verkar ske i slutet av sommaren. Till sommarfesten hade även Lurpunch skapats, olika sorter och färger. Punschen sänktes totalt efter en stunds capsande. I omgivningen fanns ballonger, fisken och såpbubblor. Till alla som alltid undrat: ja, det går att fylla en vanlig ballong med dryck och dricka ur den.

En lördag någon vecka innan kurserna drar igång igen samlas ett gäng förväntansfulla personer i pollax källare. Personerna som är klädda i brungula kavajer börjar flytta på golvplattor och datorer. De gräver en gång. En gång som leder till Polen, eller i alla fall leder gången till Tupplurarnas förråd så vi kan få ut våra grejer och åka till Polen. Det är turnédax.

Efter att vi fått ut våra grejer börjar vi med att repa lite, det är ju bra att veta om man har någon repertoar när man ska ha spelning. Sen laddar vi med lunch och tårta. Vi beger oss i packbilen, personaltransporten och lilla faran till Nynäshamn. I kön till båten kravallspelas det

och jag ser minst fyra personer som fotograferar eller filmar oss. De har ingen aning om vad som väntar dem. Min största förvåning var konversationen med bilvinkarkillen: -We are the band and we will play on the ferry. –I know. Bilvinkarkillen var schysst och gav oss specialplats nära hissen. Vi roddade våra grejer till en handikapptoalett. Till middagen blev det märkesutdelning och senare blev det öl, sång och stjärnfall. Är det Gotland? Eller det kanske är Öland!! Kartorna har ljugit för oss! Detta var kommentarer om landet i siktet under natten.

Ny dag, nya möjligheter, gänget är en aning segt och vissa tupplurar rekommenderar att inte vara bakis på en båt. Tupplurarna en söndag förmiddag för sittande publik. Det kanske inte är så som vi brukar jobba men vi var väldigt uppskattade av publiken. Väl i Polen är det inte så lätt med skyltning och vi hamnar utanför kartan. Personaltransporten tappas bort eftersom de ständigt åker på rödljus. Jag kör packbilen och på en jättecentral gågata är vårat hostel. Det är väldigt trångt och massor av försäljningsstånd och folk överallt. Jag måste lyckas vända och köra tillbaka på den jättesmala gata jag kom ifrån. Parkering letas men med en gigantisk minilastbil är det inte så lätt. På en hotellparkering får man bara stå om man bor på hotellet. Den här gången måste jag vända i uppförsbacke med en bil bakom en bil framför och en från sidan som alla tycke att jag är jättemycket ivägen. Jag sitter fast. Efter tio miljoner omtag och en evighet senare kommer jag därifrån, nervöst och stressat sammanbrott. Vi hittar Obelix. Han har en parkering och vi lockar dit personaltransporten också. Äntligen får man vila, i mitt huvud hade jag kört runt i Gdansk i säg två tre timmar men enligt klockan var det ungefär en timme. Johan ansluter med flyg och buss som hade oklar avgångstid. Maria och Gunnar hittar en källare där vi kanske kan spela, dom har en halvspiraltrappa och det är trångt men vi vill spela ändå.

Det är måndag och turnégruppen bestämmer att vi ska ut och cykla. Vi hyr cyklar och drar till Sopot. Badkläder och lurkavaj är senaste, snyggaste modet. Hopp och lek fast det är blåsigt, några badar i dom fina vågorna. Gunnar berättar senare –Jag fick en hel boll med sjögräs i badbyxorna, det var inte så trevligt. Middagen äts på Pueblo, kannor med drinkar beställs och massor med mat. Det var tävling om vem som var jetsetast vid varje bord cigarr och drinkar gav poäng. När ett bord fick in efterrätter utbrast ett annat bord –Nu är det krig! Och panikbeställde efterrätter de också. Gunnar om flan de leche –Det är ju godare än risifrutti. Både flan de leche och vattenmelon går att äta med sugrör.

Nästa dag gick vi till Obelix, fast nu var det någonannan där. One in, One out. Finish? No. Come back. Var ungefär den konversationen som var när vi skulle ha ut personaltransporten lämna packbilen och komma tillbaka senare. Vi tog bilarna och åkte till ön. Bron till ön var gjord av lösa träplankor och det såg och lät inte helt stabilt. Krocket i terräng var kul Maria var den som fick slå flest slag, och börja om ett antal gånger, men det var Viktor som slog till med världens slutspurt och vann. Vi skulle vandra en sväng eftersom vi hört att det skulle vara fint. Först gick vi på en lång pir, men den tog aldrig slut. Sen blev det sand. Oj, vad med sand det blev. Mina fötter fick inte plats i skorna för det var så mycket sand i dom. Adam hoppade roliga mönster och Johan släpade på en pinne. Vi var vilse. Promenaden blev kanske lite längre och framför allt lite jobbigare än förväntat men vi kom tillbaka till parkering. Under kvällen skulle vi ha spelning så då skulle vi ut och in med nästa bil… Vi försökte förklara vad vi ville och då kom det en svensk tant som kunde agera tolk så både vi och obelixparkeringen visste vad vi ville. En kort stunds vila senare så var det dags för rodd och spelning. PA:t skulle ner för trappen och jag skulle backa packbilen genom en smal gata, några security killar och några killar på en restaurant var imponerade av att en tjej backade en stor bil. Det slutade dock med att en security kille backade runt en krök.

Det blev en spännande spelning. Det var trångt. Det var ganska högt ljud. Det var mer folk än förväntat. Det var roligt. Det var varmt, på några foton som jag har så ser man hur svetten rinner på oss. När pausen skulle ta slut så hände det något oväntat. Viktor var fast i baren. Av alla tupplurar som skulle fastna i baren så var väl Viktor definitivt den mest oväntade. Vi fick en presentation på polska av något fan. Publiken gillade oss och dom ville inte att vi skulle sluta. Att stå i portalen mellan ett rum och ett rökrum är inte att rekommendera när man ska spela, det är jobbigt att andas då. Vi packade undan alla våra saker, stannade för drinkar och öl. Det pratades med nyvunna polska fans och våran skiva spelades. Aleks blev ivägbjuden för att kolla in ett jam ställe men där fanns knepiga människor och hagelgevär. Någon tyckte att vi skulle jamma där, Aleks sa att han skulle prata med bandet. Han drog iväg därifrån och gick inte tillbaka.

Jag vaknar senare, mitt i natten, av att de andra kommer hem till hostelet. Jag ser Gustaf i det otroligt trånga rummet vi hade han går runt och tittar på saker och säger polski, polski! Han plockar upp dragspelet, polski polski!, jag tänker, ååh nej! Inte dragspel här inne nu, inte där ute heller, inget dragspel nu!!! Som tur är så räddar Adam situationen och tar ifrån Gustaf dragspelet.

Jag och Viktor gick ut i Gdansk på onsdagsförmiddagen, idag var det en katolsk helgdag och det skulle gå ett maratonlopp genom staden. Det försvårade våran återrodd en aning men med lite alternativa vägar och några stopp från poliser så hade vi all packning och alla personer och kunde lämna Gdansk. Vi drog till Sopot, där såg vi inte den absoluta jetseten men det var mycket folk där. Dom snurriga glassarna är fina men inte goda. På väg söderut svängde vi ut i den polska bushen. Vi var vilse och fick en omväg men så småningom kom vi ut på den väg vi skulle. 140 kilometer i timmen med packbilen kändes oväntat stabilt. Vi lekte 20 frågor bilarna emellan. Det gissades på tesked, två gånger, och på leverpastej men packbilen tänkte på apelsin. Personaltransporten kontrade med Ultimate Dance samlingsskivorna. Efter några timmar kom vi fram till Torun, en gullig stad. Till middag var det lite oklart vad som beställdes, någon hade beställt en blaff och vi hade förslag på ljudmeny så man vet vad man beställer. Personligen blev den en bonk med splat, splaten var inte så god.

På torsdagen var det turnégruppen som fixade frukost och den blev mycket fylligare än de tidigare dagarna. Förmiddagen blev fri vandring i staden. Jag blev förföljd av bruna manchesterkavajer, först gömde de sig bakom ett genomskinligt plastskynke och senare vinkade de från en båt. Vid lunchen var det en servitris som sprang som en tok och en designtoa med genomskinlig dörr. När man låste så blev den envägstonad. På eftermiddagen var det tänkt att vi skulle få veta mer om pepparkakor men det blir inte alltid som man har tänkt sig. Många av oss gick istället på Kopernikus museum. Sen blev vi mer utspridda; ölprovning, siesta, promenad, episk glass… Kvällens spelning var på en fantastisk slottsruin. Det fanns en scen och det var inte trångt. Vi fick middag (i massor) som betalning. Från början av spelningen var det några tappra i publiken men det fyllde på mer och mer. När det var mörkt och spelningen var slut var det ganska mycket folk på plats och inte heller här ville publiken att vi skulle sluta. -What ever you are doing put your trousers on and get over here. Hade en kille blivit tillsagd efter att hans kompis hört oss från sitt fönster. De som var uppe längre på kvällen fick fina minnen att koppla till ’Carry Me Home’ som var en hit under turnén. Jag har även fått beskrivet något om att det försöktes köpa rosa paraplyn från tjejerna på gågatan men att det inte gick. Att donkens personaltoa användes, att personalen blev förvånad när en person beställde fem cheeseburgare. En fin samling sugrör anskaffades och några kissade i buskar också.

Nästa dag var många lite sega. Nu var det dags att styra hemåt igen. Vi körde på några halvstora vägar, vi tappade personaltransporten igen. Vi hittade dom, och vi tappade dom igen. Vi körde till Gdansk och kom till båtkön. Utan mat. Kön var speciell. Eftersom vi i packbilen ville ha specialaccess så var vi tvungna att vänta. Lastbil efter lastbil körde på. Vi väntade. Körde på och sen blev det snabbt rodda av allt. Bilvinkarkillarna ville att vi skulle backa in oss så nu kunde vi inte snabbt och smidigt rodda in allt igen. Suck. Nu var min energi helt slut. Båten var lätt nergången, namnet var bytt med hjälp av dubbelhäftande tejp och toaletterna öppnade först en timme efter avgång.

Vi skulle spela i en bio. Scenen var inte så djup så det blev ytterligare en trång spelning, men vi var glada ändå. Även här hade vi en del fans, några som visste vad de pratade om och andra som han killen i mitten som bara diggade. Ytterligare en svettig spelning så friskluften kändes bra när man lyckats hitta ut på däck genom labyrinter av trappor och korridorer. Nattklubbsbaren erbjöd ett dansgolv med hög medelålder och en duo som framförde gamla hits. Några lurar hängde här med fansen och joinade konga lineen. Några andra hänge på däck och några var i panoramabaren och kollade på Chuck Norris som pratade polska och en tjej som hade samma röst som Chuck Norris. Aleks blev nånstans bjuden på vodka men han fick veta från någon annan att det var för att han skulle bli rånad. Återigen gick Aleks därifrån.

Nu var det lördag och sista dagen. Alla var trötta och sega, det kändes att turnén var nästan slut. Det sista shoppades i taxfreen och sen var det bara väntan som var kvar. Grejerna var inlåsta, packbilen otillgänglig och personaltransporten och lilla faran var någon annanstans. Jag förväntade mig kaos. När allt öppnade sig så blev det turborodd och vi hann till och med skicka alla personer dit dom skulle och sedan vänta en stund på att köra av. Väl ute packades en del saker om, vi åt en snabb lunch och sen var kursen satt mot Pollax.

Sammanfattning av turnén: Truckerspelning, källarspelning, slottsruinsspelning, biospelning, massor med fans, lite vilse. Det är bara två frågor som kvarstår: vem köpte absinthen och vart är den fjärde walkien?

Ny höst, nya reccar. Vädret var otydligt, det kunde bli uppehåll eller ösregn. Personligen såg jag hur himlen var på väg att klarna upp men när jag uttalade detta trodde andra lurar att jag gick på någonting och de ville dela det med mig. Vi satsade på inget regn, drog ut lite saker och spelade utanför Rullan. Det var kallt och det är inte det bästa när man ska spela men vi tog oss igenom ett set och de första reccarna. I pausen dunkade vi våran nya favorit, Ultimate Dance. Krocket på asfalt med notställ som portar är också bra att roa sig med. Vi spelade för nästa reccehög och det var även nu kallt om fingrarna. Många av reccarna såg glada om än nervösa ut.

När reccarna invaderat i några dagar kom STING-dagen. Vi lekte traditionsenligt ’tower of annoying drumcases’ och ’packtetris’. Bockar delades ut, fåtalet reccar raggades och ’As Long…’-skivan dunkades.

Inför reccarnas cykeltåg till klassolympiaden peppade Tupplurarna lite extra med en jamgruppsspelning. Rekåiterna var de som reagerade mest på musiken men jag tror det var uppskattad för alla som satt ute i solen på gräset och åt lunch.

Förutom mottagningen på Pollax kommer det ju även reccar till Ulltuna. Vi drog dit och spelade några låtar under en korkek (nästan i alla fall). På Ulltuna fanns det många lustiga karaktärer och ett antal danser dansades av reccarna. Att få betalning i form av korv kan kännas najs men man vill gärna att den ska vara ordentligt varm. Under cyklingen tillbaka till Pollax utbrast jag 'här luktar det Polen!'. Då insåg jag att hela Polenresan luktat kål.

Det var jamgruppen som sedan hjälpte till att avsluta mottagningen. Detta skedde genom en planerad kravall av minglet och fördrinken på finalgasquen. Tidigare har betalning skett i form av överblivna fördrinkar, men här likt Ulltuna var inte betalningen optimal, det var endast alkoholfriadrinkar.

För att bli bättre måste man öva, ska man öva är det bra om man har massor av tid, en repdag tillexempel! Under en heldag repades nya och gamla låtar, 'I Will Stay the Way I Am' delades ut och nya noter på 'Hooked on a Feeling'. Alla låtar som repades blev bättre och styrelsen bjöd på god lunch. På kvällen samlades de som överlevt dagen på Svantes för lite sång, mat och häng.

Här kommer ytterligare en historia som jag inte var del i, därför kan jag inte garantera sanningen av vad som hände denna dag. En tidig morgonen är det full aktivitet på Pollax. Parkeringen är översvämmad med bilar och utklädda personer på temat Äventyr. Detta tema har några tappra lurar adapterat till Blues Brothers. En film full med musikaliska äventyr. Utklädanden är anpassad och förlurigad. Ilka, Gunnar, Gustaf, Jonte och Johan är alla iförda manchesterbyxor, vit skjorta, manchesterfluga, lurkavaj, hatt och solglasögon. Allt anpassat till Blues Brothers-temat.

Det höga startnumret medförde en lång väntan innan start, men humöret var på topp när tupplursbilen körde iväg. Med Ilka bakom ratten så började dagen med en felkörning redan efter 100 meters färd. Trots det lilla "missödet" var det full fart och på Ica Västs parkering löstes den första rebusen. Den ledde iväg på de krokiga småvägarna i skogarna väster om Uppsala. Den höga hastighet som bilen höll gjorde att Gunnar började må lite dåligt. Åksjukan var ett faktum. Ett lite lugnare tempo i kurvorna och lite frisk lukt avhjälpte detta. Rebusarna avklarades under förmiddagen enkelt och resorna gick fort med Blues Brothers i högtalarna. När bilen passerade Järlåsa bygdegård jublades det i bilen!

I närheten av Järlåsa var det dags för lekpaus. Leken gick ut på att samla ihop så många saker som möjligt under ett par minuter, detta var klart tillräckligt med tanke på regnet som lurade. Kottar, stenar, någonting snott, en panda och andra fina saker skulle samlas in. En panda hade laget på förhand fått veta att det var bra att ha med sig. Så en panda hade pysslats kvällen innan och den bor numera på Johans kavajslag. Tuppbilen lyckades bra med att samla saker och sedan drog det vidare med nästa rebus. Rebusen ledde till Morgongåva, vilket Jonte lyckades klura ut innan laget var i bilen. Runt lunch hamnade bilen aningens på fel ställe men ingen tupplur blev utan lunch denna dag.

Efter lunchen blev rebusarna svårare och allt var inte längre lika bra. Extra ledtrådar och öl underlättade inte mycket men den medföljande (kanske förföljande) hundbilen hade lika mycket problem. Men det kan ju bli roligare med mera lekar. Gunnar blev en häxa och en trumstock blev ett trollspö. Några om och men senare kom bilen 20 minuter sent i mål, men laget tröstade sig med att de börjat senare än många andra.

Efter en öl förfest i replokalen var det sittning på V-dala. Tupplurarna fanns inte på listan och blev portade. Gustaf pratade med rallykå och sedan fick alla vara med. Tupplurarna fick till och med vara så mycket med att några hade fått dubbla sittplatser. Tupplurarna i Tupplursdräkter, serverade snaps av Tupplurar. På dansgolvet röjdes det, humöret hade varit på topp och Tupplursbilen hade haft fantastiskt roligt under rebusrallyt.

Åååårets bästa spelning: UTN-gasquen! Det började dock med kaos… Hissen på pollax var trasig, och det ger ju aldrig en bra dag. Maria kom med bilen som var fyra kubik mindre än vad vi brukar. Det blev pack-tetris på riktigt. Stativvagnen gick in med några millimeter till övers och resten packades så gott det gick. Allt fick plats, och vi hade fått plats med ett till tupplurshuvud om vi haft något. Efter ett normalt förkör fortsatte kaoset. Lamphållar-metall-grunkorna var såklart inte med så jag åkte tillbaka till pollax efter dessa. Sittningen var hyfsat i tid men upproddet var det rörigaste ever! Scenen skulle upp – ok, trummor – ok, piano stativet flyttade sig fram och tillbaka över scenen och notställsdjungels var obegriplig och oframkomlig. Alla fick så småningom en plats och mickarna hamnade där dom skulle.

Vi började, folket dansade. Seten gick som de skulle, några låtar försvann men vi lät ganska bra. Erik Timan muttrade om låtar som vi inte borde spela och försvann till PA:t lite nu och då, men jag tror att även han var förvånad över att det gick ganska bra. ’Hooked On A Feeling’, ’Come Fly With Me’ och ’I Will Stay The Way I Am’ fick debutspelas. Hooked missades lite i starten och sista trumpetinsatsen i ’In The Mood’ orsakade visst skratt hos klarinetterna, så kan det bli när man spelar till klockan två.

Vi fick spela för några gamla tupplurar på examenssittningen. För en gångs skull skulle vi inte spela i samma rum som sittningen så allt var färdigroddat när folket kom. Allt gick som det skulle och det var en rolig spelning, det är ju alltid kul att titta på försök till dans när det är tretakt. Under solon i ’Bei Mir’ kröp Mandus in en soffa och spelade, det enda man såg var trumpeten.

Höstens rephelg blev direkt efter tentorna. Personligen åkte jag direkt från tentan till Ica Maxi för att hjälpa till med det sista av matgruppens handlande. Efter att denna gång INTE åkt på kontroll med självscanningen och sedan sjungit ’Våran packgrupp’ några gånger så åkte vi vidare till Järlåsa. Kvällen blev lite rep och lite fika, attans basister att vara borta samtidigt. På en rephelg ska det repas och det var precis vad som hände under lördagen. Totalt repades det massor av timmar men det kändes ganska bra ändå. Tupplurar droppade in och räkor slipades.

Min tid i Tupplurarna har i matväg bestått till stor del kokos och morötter, så även lördagens middag. Temat kokosnötens ankomst till Sverige fungerade, ’Far jag kan inte få upp min kokosnöt’ kan sjungas många gånger och nu även i någon form av baklänges. Efter all kokos startade av någon anledning ett antal låtar dansbandsmusik. Man kan ju bugga två personer, eller tre personer, men på dansgolvet var nu en ring av ungefär fem personer och i mitten två vanliga två persons buggare. Det var en rolig syn. Vi valde att kalla det hela för manetdansen. Självklart var hitten ’Ultimate Dance’ också med.

På söndagen gick värktabletterna laget runt under repet men det repades på ändå. Städningen satte fart efter lunch, och då var det stopp i diskmaskinen. Basisterna försökte fixa det hela och började med att ösa diskmaskinen á 40 liter. Ulla tittade in och instruerade en

isärskruvning av några rör för att lösa problemet. Städningen fick senare beröm och jag kände att det hade varit en ganska bra helg när jag släpptes av med all pant på Ica Maxi.

För att på riktigt få in alla nya Tupplurar i våra traditioner anordnades alternativa festen. Tipsrunda med lurkunskap, tänka sig att det där plusgironumret alltid ska vara med, 50 51 46-1 är det för övrigt. Bonkersblandning och sånger. Menyn var i år i en ovanligt fin tappning med lite unika tankar. Efterefterrätten var ny och VÄLDIGT speciell, raviolispad bakat till en kaka med mjöl, bakpulver och grön karamellfärg toppat med marängkross. När kakan gick laget runt sågs många roliga miner på uppskattning av smaken. Tupplurarnas party skiva 'Ultimate Dance' gick igång som vanligt men redan kvart i 12 kom en arg 70+ gubbe och sa åt oss att vara tysta. Vi sänkte ljudet på våran lilla cd-spelare och dansade lite till. Fem minuter över tolv kom den nu ännu argare gubben tillbaka, han undrade om man aldrig fick vila och om vi fattade trögt, jag trodde han skulle hoppa på oss. Enligt uppgift så ska det inte höras så mycket från festlokalen upp i huset. Det är studentboende så lite ljud borde tolereras på en lördag. Gamla gubbar är oftast inte studenter och hur mycket ljud kan man egentligen få ut ur cd-spelarens högtalare? Vi utmanade inte gubben igen utan stängde av musiken och sjöng från sångboken istället. Personligen tyckte jag att det lät mer (och falskare) men gubben kanske inte gillar hitsen från 1994.

Dagen efter var det sydag för de som orkade sig upp. Fika och julmust fanns på plats och kavajtillverkningen satte fart. Det verkade gå ganska bra med det hela och resultatet efter dagen var en bra början på flera lurkavajer, en Tupplurspåse och ett antal påsydda märken.

Nu började julen närma sig och Tupplurarna vill ljusa upp i den dystra tentapluggs-stämningen. Efter en dags jul-jams repande spelades det på Ångström för lunchande studenter. Eventet var uppskattat och alla intränade jullåtar spelades, publiken ville ha mer och lagom till sista låten kom en tuba med tillhörande Lars vandrande.

På julen ska man äta mycket så därför hade vi en julfest. I julens anda var sittningsleken en dans kring granen. Anmärkning: den var orange och med en slang i. Ett knytkalasjulbord dukades upp i replokalen, där fanns det vanligaste och för en gångs skull i normala mängder. Allt gick åt men jag tror att de flesta var nöjda. Vår tillfälliga replokal var fylld av ljus, glitter, blandad julmusik samt doften av mikrad skumtomte. Så känns en riktig Tupplursjul.

Dagen efter vårterminens första rep så var det dags för årets orkestersittning: BRUNK. En massa orkestrar var där som alltid, Dragos lät bättre än förra året; de spelade samma låt och var på mer eller mindre samma ställe i låten. Blåslaget charmade med schlagerdängor, men vid min bordsplats kom vi fram till att oboe är ett ovärt instrument i sammanhanget, jag hörde de två oboerna fåtalet gånger, samtliga när knappt någon annan spelade. Populärt var olika varianter på tratt-plus-öl, både sänka en hel öl via en petflaska med slang och genom en trumpet. Stackars trumpet. Allt var i tid och trevligt, kommentaren var 'Än är ju allt lugnt och städat.' tio minuter senare byttes det mot 'Jag skulle aldrig ha sagt det' och ytterligare några minuter senare hördes kommentaren 'Nu har vi sett allt.' Detta var alltså under PQs spelning. Under ett trumpetsolo knäpptes byxorna upp och plötsligt rycktes även kallingarna. Någon låt senare var det ett gäng killar som dansade, nu i endast höftskynken. Dansandes inkluderade

hopp och sparkar vilket ledde till väldigt fladdrande höftskynken. Kommentaren ’nu har vi sett allt’ passade således ganska bra. Nakenchocken fick sittningen ur tid så avec och kaffe fick sväljas i en klunk till ’O Gamla klang’. Till släppet blev det såklart mer musik, ballettor och dans.

Kvällens höjdpunkt, Tupplurarna on stage, blev något av en flopp. Kanske var det alkohol, kanske var det en månad utan rep, kanske var det rundgången eller så var det kanske nakenchocken men det var inte många av våra låtar som blev som de skulle. Det var lite synd eftersom vi var så bra under hösten, men är det någon gång som man ska göra fel så är BRUNK ett bra tillfälle, det blir revansch på SOF.

Det hela började redan vid lunch. Packgruppen hade ingen nyckel till förrådet och då är det svårt att rodda. Förköret var av en speciell karaktär, det var tårta och Rockbandturnering. Tävlingen skedde sektionsvis och det gick bäst för saxarna. Efter blandade sång insatser och snygga spelstilar begav vi oss till V-dala för Ws jubileum. Det mesta var roddat i förväg, sittningen var bara 30-40 minuter försenad och vi fick läsk. Tyvärr fick vi ingen öl vilket det genast blev stort kackel om. Roddet blev kaos som vanligt, sladdar drogs hit och dit och kopplades om. Soundchecket hade velat ha mer tid och i klarinettmickarna kom det bara in brass. Till på köpet slutade min klarinett att fungera. Det fanns bara konstiga squeak-ljud i den. Med ett rörbyte så blev ljudet lite bättre men det var tungspelat och en puta fastnade varje gång jag tryckte ner den. Personligen var det inte en så bra spelning, men resten av bandet lät bra. Under nerroddet så pratade jag med en snubbe som hade varit ordförande i Tupplurarna runt 1995. Han ville kolla i en pärm och nickade åt hälften av låtarna och skakade på huvudet åt andra hälften. ’Route 66’ hade börjat spelas på hans tid och ’Lady in Red’ hade dom spelat i flera år fast den var skriven till ett BRUNK. När jag frågade om den var skriven seriöst så fick jag svaret –Man vet aldrig med den killen. I packbilen var det isgata och jag var tvungen att ta spjärn mot väggen för att lyckas flytta PA:t dit det skulle. När allt var klart och folk börjat gå så var plötsligt Gustaf försvunnen. Hans grejer var kvar men inte personen, det visade sig att han festade runt inne i lokalen. Trött gick man hem, det vara bara att ladda inför nästa helg.

Hejsan hoppsan så var vi tillbaka i nutiden. Dags för rephelg igen. Repande, bastande, äta mat och välja en ny styrelse. Några är bakis och några ångrar att de inte tog kisspaus. Några av er hade ingen aning om Tupplurarnas bravader 2012 men många känner igen stora delar av storyn. Ni kommer ihåg andra saker än vad jag gör men som krönikör känner jag att mitt uppdrag är slutfört, detta är vad framtidens Tupplurar kan läsa om.

Länge leve kokosnöten!